

[Pia Kjærsgaard]

essant, da det er det beløb, fremskridtspartiet ville have regeringen til at spare, da vi talte finanslov for 1984. Dengang var beløbet urealistisk, og regeringen fik sit valg, men nu vil regeringen altså spare 10 mia kr. om året. Det bliver interessant at følge regeringens sparebestræbelser, når den tid kommer, for indtil nu har man jo ikke kunnet spare noget.

I stedet for har dansk økonomi i de sidste to år nydt godt af den økonomiske medvind, der kom udefra. Desværre undlod folketingsflertallet herinde totalt at gøre brug af de to gode år og nød bare godt af fordelene, der kom til os udefra. Det var rentefald, prisstabilitet og beskæftigelsesforbedring, ting, vi kunne glæde os over alle sammen, men desværre brugte regeringen ikke tiden i medvind til at gøre noget ved den syge danske økonomi.

Gælden stiger med 1,2 mill. kr. hvert femte minut døgnet rundt, året rundt, og stadig stjæler staten større og større beløb til dækning af indkomtskatten. Alt tyder på, at folketingsflertallet forsømmer denne historiske chance for at løse de fleste af vore økonomiske problemer. Derfor må vi håbe på, at det, der vil ske i USAs økonomiske politik i 1985, ikke bliver dræbende for Danmark, for skal vi vende tilbage til de modvindsforhold, Danmark havde fra 1973 til 1982, vil det blive endnu sværere at løse de problemer, som er trukket ned over os på grund af manglende eller uduelig økonomisk politik hos samtlige partier i denne sal undtagen fremskridtspartiet.

Regeringens mange forslag, der har til hensigt at forbedre finanslovens underskud, har altså ikke haft tilstrækkelig virkning. Da regeringen som sagt ikke er gået i spidsen og har foretaget de nødvendige besparelser, men i stedet har forøget statens gæld, har man fulgt de traditionelle socialdemokratiske veje og vendt sig mod borgernes pengepung.

For nylig kunne vi i Jyllands-Posten læse, at hr. Gammelgaard på regeringens vegne var klar til at støtte et forslag fra socialdemokratiet om tvungen pensionsopsparing. Alene ordet tvang må få mange medlemmer af hr. Gammelgaards parti til at ryste på hovedet.

For to år siden bedrog regeringen pensionsopsparerne med en afgift på pensionsopsparing, en afgift, der bringer 2-cifrede milliardbeløb i statskassen, og så vil man nu

til yderligere at have folk til at spare op, så man kan indkassere endnu flere milliarder. Det er uanstændigt, og fremskridtspartiet tager på det skarpeste afstand fra disse metoder.

Maisted (FD):

Jeg vil først og fremmest kommentere nogle ændringsforslag, som de frie demokrater har stillet – det er jo faktisk det, debatten drejer sig om på nuværende tidspunkt – og i morgen vil jeg så komme tilbage til den generelle debat.

Det første ændringsforslag, som de frie demokrater har stillet, går ud på en skattelettelse på 18.850 mill. kr., og det er vi kommet frem til ved at lade pengene fra Dyrtdsfonden gå i statskassen til finansiering af denne skattelettelse.

Dernæst har vi et ønske om, at man opfylder det forlig, som regeringspartierne indgik med det radikale venstre og fremskridtspartiet i 1983 – jeg var selv medforhandler på daværende tidspunkt for fremskridtspartiet – og dér ligger det helt klart, at man aftalte, at børnefamilierne skulle have tilsendt en check i 1984, men at beløbet skulle regnes ind i den skattefri bundgrænse for 1985. Jeg har imidlertid forstået, at det radikale venstre og regeringspartierne ikke føler sig forpligtede til at overholde den aftale, man indgik i 1983.

Jeg finder det meget betænkeligt, når der er et politisk flertal af de samme partier, som har indgået forliget, at man så ikke opfylder et sådant forlig, fordi man siger, at den ene aftalepartner ikke har politisk indflydelse nok til at øve indflydelse og på den måde vælte læsset for regeringspartierne og det radikale venstre.

Det er altså en principiel sag, og jeg mener, jeg har gjort regeringspartierne og det radikale venstre en tjeneste ved at stille dette ændringsforslag, sådan at de kan opfylde den aftale, de selv har været med til at indgå. Jeg mener, det er ganske underordnet, om man bagefter synes, at det er en dårlig aftale, man har indgået. Har man indgået en aftale, er man – hvis det politiske liv skal fungere på en fornuftig måde fremover – også forpligtet til at opfylde den indgåede aftale. Man bør ikke løbe fra den.

Dernæst har jeg stillet besparelsesforslag med hensyn til ejendomsbeskatningen, og det